

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.166 van 8 oktober 1998
in de zaak A. 41.334/VII-9.141.**

In zake : Ludovicus DE CORTE,
wonende te HOEILAART,
R. Lauwersstraat 1

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BERGÉ,
kantoor houdende te LEUVEN,
Noordestraat 3 bus 1

tussenkommende partij :

de p.v.b.a. GARAGE COMMERCIAL,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DANCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Ernest Allardstraat 35-37.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ludovicus DE CORTE op 29 september 1989 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 2 augustus 1989 van de Gemeenschapsminister van leefmilieu, natuurbeschoud en landinrichting houdende de opheffing van het besluit van 14 juni 1979 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant waarbij aan de p.v.b.a. GARAGE COMMERCIAL de vergunning werd geweigerd om te Hoeilaart, Koldamstraat 11A, een carrosserieherstellingswerkplaats te exploiteren;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 29 november 1989;

Gelet op de beschikking van 4 december 1989 die de tussenkomst van de p.v.b.a. GARAGE COMMERCIAL toelaat;

Gezien de memorie van antwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 12 februari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 19 juni 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 september 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker, die verschijnt in persoon, van Advocaat J. BERGÉ, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat R. PEREMANS die, loco Advocaat A. DANCKAERT verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de volgende feitelijke gegevens van belang zijn :

1.1. Op 8 januari 1979 dient de tussenkomende partij een exploitatievergunningsaanvraag in voor de uitbating van een plaatslagerij en spuitkabine te Hoeilaart, Koldamstraat 11A, omvattende :

- 2 elektromotoren met een vermogen van 220-380 V, 3 fazen 50 Hz - 8,25 Kw;
- 2 centrifugale ventilatoren met een vermogen van 55 pK - 4 kw.

Het perceel is gelegen in een woongebied (gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse) en in een woongebied met overdruk "kern van de bebouwde kom" volgens het bij ministerieel besluit van 19 juli 1984 goedgekeurd algemeen plan van aanleg.

1.2. Door de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant wordt op 14 juni 1979 de aanvraag verworpen op grond

"dat de geplande inrichting te dicht bij de aanpalende eigendommen gelegen is, om de uitbating mogelijk te maken zonder dat de normale burenlust zou overtroffen worden".

1.3. De tussenkomende partij stelt op 12 juli 1979 beroep in bij de Koning.

1.4. Bij koninklijk besluit van 4 april 1980 wordt het deputatiebesluit van 14 juni 1979 opgeheven en wordt de vergunning verleend voor een termijn van dertig jaar. Er wordt het volgende overwogen :

"Overwegende dat het advies van het Bestuur van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening niet binnen de reglementaire termijn werd uitgebracht;

Overwegende dat de inrichting gelegen is in een woongebied van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 goedgekeurd gewestplan "Halle-Vilvoorde", waarmede ze verenigbaar is;

Overwegende dat de naleving van de reglementaire voorschriften en van de hierna opgelegde voorwaarden het gevaar en de hinder kan verhelpen, die inherent zijn aan de exploitatie van de bovenvermelde inrichting; dat er bijgevolg aanleiding bestaat om het beroepen besluit op te heffen en de vergunning te verlenen;"

1.5. Het koninklijk besluit van 4 april 1980 wordt, op vraag van de huidige verzoeker, door de Raad van State vernietigd met het arrest nr. 22.921, van 10 februari 1983.

1.6. Na deze vernietiging wordt een nieuw besluit genomen op 2 juni 1983. Ook nu wordt het besluit van 14 juni 1979 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant opgeheven en wordt de vergunning verleend voor een termijn van dertig jaar. Er wordt het volgende overwogen :

"Overwegende dat voormeld koninklijk besluit dat uitspraak had gedaan over deze zaak werd vernietigd bij het arrest van de Raad van State van 10 februari 1983, nr. 22.921; dat derhalve opnieuw uitspraak moet worden gedaan over dit beroep;

Overwegende dat het advies van het Bestuur van de stedenbouw en ruimtelijke ordening niet binnen de reglementaire termijn werd uitgebracht;

Gelet op het advies van de Administratie van de arbeidsveiligheid;

Overwegende dat de inrichting gelegen is in een woongebied van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 goedgekeurd gewestplan "Halle-Vilvoorde-Asse" en stedenbouwkundig verenigbaar is met de voorschriften van het gewestplan;

Overwegende dat de technische uitrusting van de spuitkabine en de afstand van de naburige woonhuizen tot de plaats waar de uitwasemingen van de kabine na zuivering in de lucht worden geloosd, zodanig zijn dat de reglementaire voorschriften en de hierna vermelde voorwaarden, die van aard zijn de hinder voor de buurt te beperken tot een aanvaardbaar niveau, kunnen nageleefd worden;

Overwegende dat het past iedere activiteit in de inrichting te verbieden tussen 17 uur en 8 uur; dat er bijgevolg aanleiding bestaat om het beroepen besluit op te heffen en de vergunning te verlenen."

1.7. Ook dit besluit wordt door de Raad van State vernietigd, bij arrest nr. 31.743 van 12 januari 1989.

De Raad overwoog het volgende :

"Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de overweging in het bestreden besluit dat de inrichting gelegen is in een woongebied van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, waarmee ze verenigbaar zou zijn, een onjuist en derhalve niet toegelaten motief uitmaakt, dat een woongebied slechts is bestemd voor ambacht en kleinbedrijf voor zover deze niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd om redenen van goede ruimtelijke ordening, dat de onverenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving o.m. blijkt uit de ligging van de inrichting in de nabijheid van een woonhuis, van een blok bewoonde appartementen en van het gemeentelijk sport- en cultuurcentrum; dat verzoeker nog betoogt dat het bestreden besluit de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving niet motiveert, doch enkel poneert;

Overwegende dat de voor de woongebieden geldende voorschriften zijn vervat in artikel 5, 1.0, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen; dat luidens deze bepaling de woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze 'taken' van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven en deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen slechts mogen worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving; dat aldus in de aangehaalde bepaling twee redenen zijn aangegeven waarom een ambachtelijk of kleinbedrijf niet in een woongebied kan worden toegelaten, met name wanneer het bedrijf door de 'taken' die het uitvoert, terwille van de goede ruimtelijke ordening in een daartoe aangewezen gebied afgezonderd dient te worden en derhalve met dat gebied onbestaanbaar is, of wanneer het bedrijf onverenigbaar is met de onmiddellijke omgeving; dat bij de beoordeling van de reden van onbestaanbaarheid rekening gehouden dient te worden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dat laatste, inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening onder geen beding in het betrokken gebied kan worden ingeplant ofwel wegens het intrinsiek storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzondere karakter van het woongebied (b.v. louter residentiële wijk of woonpark); dat bij de beoordeling van de reden van

onverenigbaarheid uitgegaan dient te worden van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving die voornamelijk afhankelijk zijn van de aard of het gebruik van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten; dat het bestreden besluit, door -zoals verzoeker terecht aanvoert- zonder meer te poneren dat de inrichting verenigbaar is met de voor een woongebied van het gewestplan bepaalde voorschriften, aan de hierboven uiteengezette en in artikel 5 van het eerder vermeld koninklijk besluit van 28 december 1972 aangegeven criteria van beoordeling voorbijgaat; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat het derde middel wordt genomen uit de afwezigheid van motivering, doordat het bestreden besluit noch de weigeringsbeslissing van de bestendige deputatie, noch het ongunstig advies van 14 mei 1979 van de provinciale directie van de technische arbeidsinspectie weerlegt of de klachten, ingediend tijdens het onderzoek de commodo et incommodo, beantwoordt, en doordat het advies van het college van burgemeester en schepenen, waarin uitdrukkelijk als voorwaarde werd gesteld 'dat er voldoende maatregelen zouden worden voorgeschreven om elk mogelijk ongemak voor de buurt te weren', niet wordt gevolgd; dat verzoeker laat gelden dat wanneer, zoals in casu, tegenstrijdige en genuanceerde adviezen worden uitgebracht, geen genoeg kan worden genomen met een loutere verwijzing naar adviezen of met een summiere motivering en ook niet kan worden aangenomen dat het doorslaggevend advies niet samen met de beslissing aan de belanghebbenden zou worden medegedeeld;

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt dat het bestreden besluit verwijst naar de uitgebrachte adviezen en dat het tevens zeer concreet stelt dat de technische uitrusting van de spuitcabine en de afstand van de naburige woonhuizen tot de plaats waar de uitwasemingen van de cabine na zuivering in de lucht worden geloosd, zodanig zijn dat de reglementaire voorschriften en de door het besluit zelf opgelegde voorwaarden, die van aard zijn de hinder voor de buurt tot een aanvaardbaar niveau te beperken, kunnen worden nageleefd; dat de tussenkomende partij daaraan toevoegt dat het bestreden besluit de activiteit van de inrichting verbiedt tussen 17 uur en 8 uur en dat het verder specifieke exploitatievoorwaarden bevat, niet alleen wat betreft de houder voor samengeperste lucht, maar ook ter bestrijding van geluid en trillingen, dat deze laatste voorwaarden uiteraard moeten worden gezien in hun samenhang met de technische uitrusting van de inrichting;

Overwegende dat verzoeker o.m. repliceert dat de voorwaarden van het bestreden besluit, ofwel slechts de minimale voorwaarden zijn die steeds dienen vervuld te worden teneinde het gevaar voor de eigen

arbeiders te beperken, ofwel loutere stijlformules zijn, die overigens zo vaag zijn geformuleerd dat ze geen enkel praktisch nut voor de belanghebbenden opleveren;

Overwegende dat de door artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming opgelegde motiveringsverplichting niet inhoudt dat de vergunningverlenende overheid de tegen de exploitatie van de inrichting ingebrachte bezwaren afzonderlijk en specifiek dient te beantwoorden of de in eerste aanleg genomen beslissing en de uitgebrachte adviezen, in de mate dat deze niet met de eindbeslissing overeenstemmen, uitdrukkelijk dient te weerleggen; dat om te voldoen aan het voorschrift van artikel 10 van dat reglement het noodzakelijk doch voldoende is in de beslissing zelf duidelijk en omstandig, d.w.z. op grond van de concrete gegevens eigen aan de zaak, de redenen te doen kennen die de genomen beslissing verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de ingediende bezwaren, de beslissing in eerste aanleg en de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd;

Overwegende dat het bestreden besluit de inrichting vanuit het oogpunt hinderreglementering toelaat onder de overweging dat de reglementaire voorschriften en de opgelegde voorwaarden, die van aard zijn de hinder in voldoende mate te beperken, kunnen worden nageleefd, in acht genomen de technische uitrusting van de spuitcabine en de afstand van de naburige woonhuizen tot de plaats waar de uitwasemingen van de cabine na zuivering in de lucht werden geloosd; dat evenwel 'de technische uitrusting van de spuitcabine' nergens -ook niet in de exploitatievoorwaarden- wordt beschreven; dat evenmin blijkt welke 'de afstand' is tussen de naburige woonhuizen en de plaats waar de uitwasemingen worden geloosd; dat derhalve noch het ene noch het andere aantoon dat de hinder die de inrichting veroorzaakt, in voldoende mate wordt beperkt; dat anderzijds de exploitatievoorwaarden met betrekking tot de houder voor samengeperste lucht, hoofdzakelijk betrekking hebben op de bescherming van de werknemers; dat hoe dan ook, de redengeving van het beschikkend gedeelte van het vergunningsbesluit moet vermeld worden, niet in dit beschikkend gedeelte, doch in de aanhef van dat besluit; dat het antwoord van de tussenkomende partij daarom niet tot de zaak dient; dat het derde middel eveneens gegrond is";

1.8. Na deze vernietiging neemt de Gemeenschapsminister van leefmilieu, natuurbehoud en landinrichting op 2 augustus een nieuw -het thans

bestreden- besluit. Het heft het beroepen besluit op en verleent de gevraagde vergunning.

Het bevat volgende motivering :

"Gelet op het advies van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, gegeven op 20 juli 1989, dat luidt als volgt :

'Volgens het Gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (K.B. van 7 maart 1977) is de inrichting gelegen in een woongebied.

Volgens het bij Ministerieel Besluit van 19 juli 1984 goedgekeurd algemeen plan van aanleg (APA Hoeilaart) is de inrichting gelegen in een woongebied (artikel 1.0) met overdruk 'kern van de bebouwde kom' (artikel 1.8). Artikel 1.0 van de voorschriften van het APA luidt voor wat de bestemming betreft :

De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving. Het wonen is bestemd voor eengezinswoningen.

Volgens het Bijzonder Plan van Aanleg (BPA) 'Soldeplan nr. 2' (KB van 24 juli 1956) is de inrichting gelegen in een serregebied. Gelet op het arrest nr. 23.832 van 20 december 1983 van de Raad van State in de zaak Steeno, dat bepaalt dat het Koninklijk Besluit houdende vaststelling van het gewestplan van rechtswege de ermee strijdige bepalingen van vroegere gemeentelijke plannen van aanleg opheft, dient de inrichting niet te worden getoetst aan de voorschriften van het B.P.A.. Aangezien er geen strijdigheid in bestemming bestaat tussen het Gewestplan en het later goedgekeurd APA gebeurt de beoordeling om reden van verdere detaillering op basis van het APA.

Bijgevolg dient bij het beoordelen van deze aanvraag te worden nagegaan of de inrichting voldoet aan de bepalingen van artikel 1.0 van het APA (deze bepalingen zijn ongeveer gelijklopend aan de bepalingen van artikel 5 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen).

Volgens dit artikel 1.0 kunnen ambacht en kleinbedrijf worden toegestaan voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening

niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd. Deze bestaanbaarheid kan worden beoordeeld aan de hand van het intrinsiek storend karakter van het bedrijf en aan de hand van het bijzonder karakter van het woongebied.

Uit de nota van 18 juli 1989 van het Bestuur Leefmilieu blijkt dat het in concreto mogelijk is exploitatievoorwaarden op te leggen om de hinder van de inrichting tot het niveau van de aanvaardbare burenlust terug te brengen. Verder blijkt eruit dat de eventueel optredende hinder geurhinder is afkomstig van de emissie van de solventen gebruikt in het verfproces.

Overwegende dat mits het opleggen van de nodige exploitatievoorwaarden door het Bestuur Leefmilieu deze geurhinder tot een aanvaardbaar peil kan teruggebracht worden is er geen reden om te oordelen dat het bedrijf wegens zijn intrinsiek storend karakter in een daartoe aangewezen gebied dient te worden afgezonderd.

Wat het bijzonder karakter van het woongebied betreft werd tijdens het plaatsbezoek op 17 juli 1989 het volgende vastgesteld.

In de onmiddellijke nabijheid van de inrichting, aan de overzijde van de Koldamstraat bevinden zich

- een steenkoolhandelaar (kadastrale sectie 319 z²)
- een aluminiumverwerkend bedrijfje (kadastrale sectie 318 z²)

- een electriciteitscabine (gebouw in baksteen)

Deze zijn eveneens gelegen in woongebied.

Aan de Albert Biesmanslaan bevinden zich

- een warenhuis (kadastrale sectie 324 e²)
- een garage (kadastrale sectie 362 w²), allebei gelegen in woongebied.

(Bovendien zijn zij in een zone voor openbaar nut gelegen

- een gemeentelijk kultuurhuis (kadastrale sectie 317 f)

- een sporthal (kadastrale sectie 365 v)).

Uit deze gegevens blijkt voldoende dat in redelijkheid niet kan gesteld worden dat de woonfunctie in dit gebied door de overheid bij het uitvoeren van het ruimtelijk beleid op enigerlei wijze speciaal werd beschermd, zodat het vergunnen van deze exploitatie niet kan worden aanzien als een uiting van discontinuïteit in het gevoerde beleid.

Verder dient beoordeeld te worden of het bedrijf verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving. Hiertoe dient de aard of het gebruik van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten te worden nagegaan.

De inrichting is ondergebracht in een oude schuur met hellend dak (nok loodrecht op de straat). De kroonlijsthoogte van het bedrijfsgebouw komt overeen met de kroonlijsthoogte van een gebouw met twee

bouwlagen. Aan de straatzijde bevindt zich een grote poort die de enige toegang is.

Er bevinden zich geen ramen in de linkerzijgevel. In de rechter zijgevel bevinden zich lichtvlakken met ondoorzichtige glasdallen.

Links van het gebouw bevindt zich een open ruimte (kadastraal nr. 312 f) die het gebouw scheidt van het kultuurhuis (kadastraal nr. 317 f).

Aan de achterzijde grenst de inrichting aan de tuin van het perceel met kadastraal nr. 311 k. Hierop bevindt zich een woning met twee bouwlagen.

Aan de rechterzijde grenst de inrichting aan de binnenkoer en de bijgebouwen van de woning gelegen Raymond Lauwersstraat 1 (woning: 2 bouwlagen).

Aan de overzijde van de Koldamstraat bevindt zich een heterogene bebouwing met woningen, bedrijfsgebouwen en een appartementsgebouw (met meer dan 2 bouwlagen) (kadastraal nr. 324 c). Eveneens mondt de F. Vandenbroeckstraat hier op de Koldamstraat uit.

Uit deze beschrijving en uit het op 17 juli 1989 uitgevoerd onderzoek blijkt dat de inrichting verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving.

Samenvattend kan gesteld worden dat de exploitatie van de inrichting niet strijdig is met artikel 1.0 van het APA en evenmin met artikel 5 van het KB van 28 december 1972 betreffende inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen en dat derhalve uit stedenbouwkundig oogpunt een gunstig advies wordt uitgebracht betreffende deze aanvraag, wanneer het bestuur Leefmilieu de nodige voorwaarden oplegt om de hinder tot het niveau van een aanvaardbare burenlust terug te brengen';

Gelet op het advies van het Bestuur voor Leefmilieu van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, gegeven op 27.07.89, waarvan de conclusie luidt :

'De garage wordt geëxploiteerd in een oude schuur van een hoeve met dikke bakstenen muren, waarvan de enige overgebleven vensters zich in de zuidmuur bevinden. Deze vensters bestaan uit ondoorzichtige glazen blokken. In de westelijke muur vormt de poort de enige opening.

De verfspuitkabine is ondergebracht in een ordelijke en goed onderhouden werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen.

De kabine is uitgerust met een watervloer en met een droge luchtfilter. De uitlaatschouw komt uit in het linkergedeelte van het dak van het gebouw.

De ontwikkelde activiteiten omvatten het demonteren van carrosserieonderdelen van tweedehandswagens, het ontroesten ervan, het herstellen/opvullen van gaten en tenslotte het spuiten gedurende 1 à 2 uren per week.

Nieuwe wagens worden er voor verkoop opgekuist.

De inrichting is gelegen in een vrij dicht bebouwd woongebied. Binnen een straal van 50 meter bevinden zich meerdere vreemde gebouwen, voor het merendeel handelshuizen en woningen. Rechts paalt de onderneming aan een binnenkoer en aan een gesloten opslagruimte van een buur waarvan het woonhuis zich verder rechts, op 20 meter van de verfspuitkabine, bevindt.

Links van de werkplaats, dit is de zijde waar de uitlaatschouw uit het dak komt, ligt een braakliggend terrein en verder, op 20 meter afstand, het kultuurhuis van de gemeente.

Achteraan bevinden zich hovingen en een parking van een gemeentelijk sportcomplex.

Aan de overkant van de straat, met een breedte van slechts 10 meter, ligt een aaneengesloten rij gebouwen waaronder drie woonhuizen (waarvan twee voor het ogenblik niet bewoond zijn) en twee handelsondernemingen.

Gelet op de korte afstanden tot vreemde eigendommen en de door de exploitant opgegeven uitrusting van de verfspuitinstallatie, een watervloer en een luchtfilter, kan de exploitatie van deze verfspuitkabine niet in alle weersomstandigheden de woonfunctie in de omgeving op een voldoende manier beschermen.

Het aanwenden van een koolstoffilter of het procédé van naverbranding laten evenwel toe de geëmitteerde geurcomponenten te beperken tot op een voor de buurt aanvaardbaar peil.

De gevraagde vergunning kan bijgevolg toegestaan worden voor een termijn van twintig jaar.'

Overwegende dat het beroepen besluit aan de exploitant werd betekend op 11 juli 1979, dat het beroep bijgevolg binnen de reglementaire termijn werd ingediend :

Overwegende de argumenten van de apellant vervat in zijn rekest;

Overwegende dat de activiteit van een carrosseriewerkplaats met behulp van een verfspuitinstallatie in directe relatie staat tot de verbruiken van een woongebied; dat deze inrichting een beperkte oppervlakte beslaat dat zij bijgevolg als ambacht of kleinbedrijf kan opgevat worden;

Overwegende dat uit het advies van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening blijkt dat deze inrichting bestaanbaar is in een woongebied, mits de exploitatiehinder tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden dat uit datzelfde advies blijkt dat zij verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving;

Overwegende dat de inrichting zich bevindt in een bestaand gebouw, opgetrokken uit metselwerk; dat dit gebouw bestaat uit één lokaal waarin zich de verfspuitkabine bevindt; dat deze verfspuitkabine uitgerust is met een watervloer en een droge

luchtfilter; dat de uitlaatschouw ervan uitkomt in het linkergedeelte van het dak van het gebouw;

Overwegende dat de verfspuitinstallatie uitgerust is met een watervloer en met een droge luchtfilter; dat de afstand van de naburige woonhuizen en de plaats waar de uitwasemingen van de spuitcabine na zuivering in de lucht worden geloosd een vijftien meter bedraagt; dat deze ruimtelijke scheiding mede gelet op de in de exploitatievoorwaarden bedongen lozingshoogte voldoende lijkt om de lichte geurhinder inherent aan deze installatie in voldoende mate te neutraliseren; dat de plaatsing van een koolstoffilter of een procédé van naverbranding in die optiek niet kan aangehouden worden; dat het trouwens niet vaststaat of de aanwending ervan resultaten oplevert in het kader van de geurbestrijding;

Overwegende dat de installaties ondergebracht worden in een oude schuur van een hoeve met dikke bakstenen muren, waarvan de enige overgebleven vensters in glazen blokken zich in de zuidmuur bevinden; dat de enige opening bestaat uit een poort in de westelijke muur; dat door deze technische opvatting van het gebouw en de aard van de activiteiten de geluidshinder in voldoende mate zal kunnen beperkt worden voor de buurt indien de poort gesloten blijft gedurende luidruchtige activiteiten hetwelk bedongen wordt in de exploitatievoorwaarden;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, het bestreden besluit op te heffen, en de gevraagde vergunning te verlenen voor een termijn van twintig jaar, mits naleving van de bij het besluit voor te leggen voorwaarden;"

Het legt onder meer volgende bijzondere voorwaarden op :

"5. Exploitatievoorwaarden : verfspuitkabinen en droogovens

Onverminderd de voorschriften van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, neemt de uitbater de nodige maatregelen om de buurt niet te hinderen door uitwasemingen, reuk en verfdeeltjes.

5.1. Daartoe wordt de bezoedelde lucht van de spuitkabinen :

5.1.1. aan de bron mechanisch afgezogen

5.1.2. gefilterd hetzij door een watergordijn, hetzij door droge filters

5.1.3. In de open lucht geloosd door een schoorsteen met een zodanige hoogte dat de omgeving niet gehinderd wordt en die tenminste 3 meter hoger is dan de nok van het dak van de woningen gelegen in een straal van 30 m rond de schoorsteen.

...;"

2. Gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de verzoeker in zijn enig middel aanvoert :

"Schending van artikel 5.1.0. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van artikel 1.0. van de voorschriften van het bij ministerieel besluit van 19 juli 1984 goedgekeurd algemeen plan van aanleg van de gemeente Hoeilaart, van artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming en van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 31.743 van 12 januari 1989 van de afdeling administratie van de Raad van State,

doordat, eerste onderdeel, noch in het bestreden besluit, noch in het advies van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening van 20 juli 1989 waarvan de bewoordingen worden weergegeven in het besluit, de motieven blijken op grond waarvan de overheid besluit of kon besluiten dat de betrokken inrichting verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving, terwijl overeenkomstig artikel 5.1.0. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 en artikel 1.0. van de voorschriften van het bij ministerieel besluit van 19 juli 1984 goedgekeurd algemeen plan van aanleg, ambachtelijke of kleinbedrijven slechts in woongebieden mogen worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving,

terwijl, zoals werd uiteengezet in de consideransen van het arrest nr. 31.743 van 12 januari 1989 van de afdeling administratie van de Raad van State, bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving dient uitgegaan te worden van de aard of het gebruik van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten,

en terwijl uit het feitelijke gegevens dergelijke onverenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving duidelijk blijkt uit de ligging van die inrichting in de onmiddellijke nabijheid van een woonhuis, van een blok bewoonde appartementen en van het gemeentelijk sport- en cultuurcentrum,

en doordat, tweede onderdeel, het bestreden besluit vaststelt 'dat deze ruimtelijke scheiding mede gelet op de in de exploitatievoorwaarden bedongen lozingshoogte voldoende lijkt om de lichte geurhinder inherent aan deze installatie in voldoende mate te neutraliseren; dat de plaatsing van een koolstoffilter of een procédé van naverbranding in die optiek niet kan worden aangehouden; dat het trouwens niet vaststaat of de aanwending ervan

resultaten oplevert in het kader van de geurbestrijding',

terwijl overeenkomstig artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming en de consideransen dienaangaande van het arrest nr. 31.743 van 12 januari 1989 van de afdeling administratie van de Raad van State, de beslissing duidelijk en omstandig moet zijn, namelijk op grond van concrete gegevens eigen aan de zaak, de redenen moet doen kennen die de genomen beslissing verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de ingediende bezwaren, de beslissing in eerste aanleg en de adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd,

en terwijl enerzijds in het advies van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening van de Administratie van Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu van 20 juli 1989 verwezen wordt naar de voorwaarden op te leggen door het Bestuur Leefmilieu, en anderdeels in het advies van het Bestuur Leefmilieu van 27 juli 1989 uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat de exploitatie van de verfspuitkabine niet in alle weersomstandigheden de woonfunctie in de omgeving op een voldoende manier beschermen en dat het aanwenden van een koolstoffilter of het procédé van naverbranding zouden toelaten de geëmitteerde geurcomponenten te beperken tot op een voor de buurt aanvaardbaar peil,

derhalve het bestreden besluit werd genomen met miskenning van artikel 5.1.0. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van artikel 1.0. van de voorschriften van het bij ministerieel besluit van 19 juli 1984 goedgekeurd algemeen plan van aanleg van de gemeente Hoeilaart, van artikel 10 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming en van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 31.743 van 12 januari 1989 van de afdeling administratie van de Raad van State, het bestreden besluit dientengevolge moet worden nietigverklaard";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in essentie verwijst naar de motivering van het bestreden besluit en naar de uitgebrachte adviezen ; dat zij tevens stelt dat de Raad van State geen opportuniteitsoordeel vermag te vellen; dat zij, ten aanzien van het tweede onderdeel doet gelden :

"Wanneer nu in de overwegingen van het besluit zelve een andere conclusie wordt getrokken dan deze

geadviseerd door het Bestuur voor Leefmilieu, is dat op zich geen overtreding van enige wetgevende bepaling. Aan de motiveringsverplichting zoals voorzien in art. 10 van het A.R.A.B. wordt voldaan wanneer in desbetreffende besluit zelf de redenen terug te vinden zijn waarom een andersluidende beslissing werd genomen.

In casu werd uiteindelijk geen koolstoffilter of naverbrandingsprocédé opgelegd, alhoewel dit wel werd aangeraden in het advies van 27 juli 1989. Eerst en vooral is het advies afgeleverd door het Bestuur voor Leefmilieu geen bindend advies.

Verder heeft de heer Gemeenschapsminister wel degelijk aangeduid waarom het advies in andersluidende zin niet werd nageleefd";

en :

"Uit het feit dat in het bestreden besluit andere exploitatievoorwaarden worden opgelegd dan die voorgesteld in het advies van 27 juli 1989 van het Bestuur voor Leefmilieu van A.R.O.L. leidt verzoekende partij af dat de in het advies van 20 juli 1989 van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening vastgestelde bestaanbaarheid, o.m. afhankelijk van de mate waarin de 'intrinsieke hinderlijkheid' van het bedrijf geen bezwaar vormt, van het bedrijf met zijn omgeving in het gedrang komt.

Wat hierboven, zie nr. 13, werd gesteld ontkracht de redenering van verzoekende partij natuurlijk reeds. Bovendien kan opgemerkt worden dat zolang het mogelijk is exploitatievoorwaarden op te leggen die van aard zijn de hinder in voldoende mate te beperken, waardoor de te vergunnen inrichting niet onbestaanbaar wordt met het woongebied, er geen vuiltje aan de lucht is. De Gemeenschapsminister heeft in casu gemeend dat de door hem opgelegde voorwaarden, wat hij trouwens uitdrukkelijk motiveerde (zie citaat hierboven onder nr. 13), voldoende waren om de bestaande geurhinder te beperken tot een aanvaardbaar peil";

Overwegende dat zij in haar laatste memorie nog doet gelden dat het bedrijf niet de indruk wekt dat het door aard en omvang wegens haar storend karakter onder geen beding als bestaanbaar met het woongebied moet worden beschouwd, dat het de eerste voorzieningen getroffen heeft voor de filtering van de bezoedelde lucht, dat het niet bewezen is dat de aanwending van een

watervloer en een droge luchtfilter onvoldoende zijn, dat niet is aangetoond dat de door het bestuur voor leefmilieu voorgestelde exploitatievoorwaarden inzake de koolstoffilter of de naverbranding voor het bestuur voor ruimtelijke ordening een conditio sine qua non waren om tot de bestaanbaarheid met het woongebied te besluiten, dat overigens ook niet blijkt dat het bestuur voor leefmilieu zelf van oordeel was dat het opleggen van meer radicale oplossingen, zoals de koolstoffilter en de naverbranding, strikt noodzakelijk was, dat in laatstgenoemd advies er overigens wordt op gewezen dat de exploitatie van de verfspuitcabine niet in alle weersomstandigheden de woonfunctie in de omgeving op een voldoende manier kan beschermen, dat er heel weinig klachten waren, hetgeen laat vermoeden dat de hinder van zeer beperkte en plaatselijke omvang is, dat er behoudens de verzoekende partij geen klagers zijn, dat in het bestreden besluit het intrinsiek hinderlijk karakter wordt omschreven als lichte geurhinder, dat in essentie de minister oordeelt dat de geurhinder adequaat wordt verholpen, lees dat de inrichting bestaanbaar is met het woongebied, bij filtering van de in de spuitcabine vervuilde lucht met een watergordijn hetzij met droge filters, en lozing via een schoorsteen die tenminste drie meter hoger is dan de nok van het dak van de woningen die in een straal van dertig meter rond de schoorsteen liggen, dat terecht kan worden verondersteld dat de vervuilde lucht, die gedurende één à twee uur per week wordt geloosd, aldus op voldoende wijze wordt verspreid en verdund zodat de onmiddellijke omwonenden, die de enige getroffen schijnen te zijn, geen hinder meer ondervinden, temeer daar het geurprobleem voor de omwonenden zich slechts voordoet bij bepaalde weersomstandigheden, dat zelfs al zou het bestuur voor leefmilieu de aanwending van een meer radicaal procédé van filtering als cruciaal hebben omschreven, dan nog het bestreden besluit geldig kon afzien van het opleggen van dit procédé, dat de minister op grond van de

voorhanden zijnde gegevens een keuze heeft gemaakt tussen de mogelijke oplossingen, en uit de uitdrukkelijke en impliciete motivering blijkt dat niet voor de meest radicale procédés werd gekozen omdat de intrinsieke hinder als licht kan worden omschreven, zodat eraan kan worden verholpen met minder ingrijpende middelen; dat zij tenslotte nog doet gelden dat het advies van het bestuur voor leefmilieu op het punt van de beschrijving van de aanbevolen procédés zelf geen informatie bevat met betrekking tot de effectiviteit in concreto en evenmin in de verhouding tussen de resultaten van de aanbevolen procédés en deze van de aangewende filtermethoden;

2.2. Overwegende dat het middel gegrond is om de redenen en in de mate zoals hierna uiteengezet :

2.2.1. In een nota van 14 juli 1989, uitgaande van het bestuur ruimtelijke ordening, en gericht aan het bestuur leefmilieu, wordt gevraagd wat volgt :

"is het in concreto mogelijk exploitatievoorwaarden op te leggen die van aard zijn de hinder in voldoende mate te beperken, waardoor de te vergunnen inrichting niet onbestaanbaar zou zijn met het woongebied wegens haar intrinsiek hinderlijk karakter, rekening houdend met de ligging in de nabijheid van een woonhuis, een blok bewoonde appartementen en het gemeentelijk sport- en cultuurcentrum".

In een nota van 18 juli 1989 gaf het bestuur leefmilieu een antwoord aan het bestuur ruimtelijke ordening :

"In verband met Uw vraag of het in concreto mogelijk is exploitatievoorwaarden op te leggen om de hinder van de inrichting tot het niveau van een aanvaardbare burenlust terug te brengen kan ik U antwoorden dat dit in principe mogelijk is.

De verfspuitkabine, die uitgerust is met een watervloer en een luchtfilter, kan tijdens het spuiten een bron zijn van geurhinder afkomstig van de emissie van de solventen gebruikt in het verfproces.

Deze vluchtige bestanddelen worden niet in deze klassieke filterinstallatie geabsorbeerd.

Meer radicale oplossingen tegen de verfgeur zijn de koolstoffilter of de naverbranding, welke oplossingen tot nog toe echter, wellicht om economische redenen, niet overwogen werden."

Hieruit, en uit het in het bestreden besluit weergegeven advies van 27 juli 1989, blijkt dat het bestuur leefmilieu, de ter zake bevoegde dienst, op een gemotiveerde wijze tot de conclusie kwam dat de hinder van de inrichting niet tot een "voor de buurt" aanvaardbaar niveau kan worden teruggebracht door de "klassieke filterinstallatie", te weten een watervloer en een luchtfilter.

Om dat aanvaardbaar niveau wel te bereiken is, steeds volgens de bevoegde dienst, een koolstoffilter of het procédé van naverbranding noodzakelijk.

Dit blijkt ook overduidelijk uit de opgesomde voorwaarden die het betrokken bestuur opgelegd wenste te zien.

Het bestuur ruimtelijke ordening heeft zich op die nota van 18 juli 1989 gesteund om in zijn advies te besluiten dat slechts mits het opleggen van "de nodige exploitatievoorwaarden door het bestuur leefmilieu deze geurhinder tot een aanvaardbaar peil kan teruggebracht worden" en het bedrijf bestaanbaar is met de bestemming van het betrokken woongebied.

De bevoegde diensten zijn met andere woorden van oordeel dat slechts onder de bedoelde voorwaarden het bedrijf verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving en terzelfdertijd bestaanbaar met de bestemming woongebied zoals die bepaald is door het gewestplan en het algemeen plan van aanleg, dat in wezen de

gewestplanbestemming herhaalt en er nog de nadere aanwijzing "kern van de bebouwde kom" aan toevoegt.

2.2.2. Desondanks overweegt het bestreden besluit onder meer :

"Overwegende dat de verfspuitinstallatie uitgerust is met een watervloer en met een droge luchtfilter; dat de afstand van de naburige woonhuizen en de plaats waar de uitwasemingen van de spuitcabine na zuivering in de lucht worden geloosd een vijftien meter bedraagt; dat deze ruimtelijke scheiding mede gelet op de in de exploitatievoorwaarden bedongen lozingshoogte voldoende lijkt om de lichte geurhinder inherent aan deze installatie in voldoende mate te neutraliseren; dat de plaatsing van een koolstoffilter of een procédé van naverbranding in die optiek niet kan aangehouden worden; dat het trouwens niet vaststaat of de aanwending ervan resultaten oplevert in het kader van de geurbestrijding;"

Ter bestrijding van de hinder door uitwasemingen, reuk en verfdeeltjes legt het besluit inzake de schouwhoogte een strengere voorwaarde op dan deze geadviseerd door het bestuur leefmilieu, nl. 3 meter boven de nok van het dak van de omliggende woningen in plaats van 1 meter.

Laatstgeciteerde overweging doet niet meer dan de overwegingen van de ter zake competente diensten zonder meer tegen te spreken.

Tevens wordt zonder meer gesteld dat de geurhinder van de verfspuitcabine "licht" is, daar waar de bevoegde dienst die hinder onaanvaardbaar acht.

Bovendien wordt slechts overwogen dat de opgelegde voorwaarden voldoende "lijken" om de "lichte" geurhinder te neutraliseren. Het bestreden besluit is dus geenszins zeker wat dit cruciaal vergunningsmotief en de betrokken exploitatievoorwaarden betreft.

Uit dit alles moet worden besloten dat het bestreden besluit niet duidelijk maakt waarom de opgelegde exploitatievoorwaarden tot de bestaanbaarheid van de inrichting met de planbestemmingen en de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving doen concluderen.

Het enkel feit dat de door het besluit opgelegde schoorsteenhoogte twee meter meer bedraagt dan opgelegd door het bestuur leefmilieu is in het licht van het voorgaande onvoldoende,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 2 augustus 1989 van de Gemeenschapsminister van leefmilieu, natuurbehoud en landinrichting houdende de opheffing van het besluit van 14 juni 1979 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant waarbij aan de p.v.b.a. GARAGE COMMERCIAL de vergunning werd geweigerd om te Hoeilaart, Koldamstraat 11A, een carrosserieherstellingswerkplaats te exploiteren.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht oktober 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.